

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX

№ 143 (1999).

СУБОТА

30 ЛИСТОПАДА 1968 р.

Ціна 2 коп.

Пленум обкому КП України

Вчора відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України. З доповіддю «Про підсумки жовтневого Пленуму ЦК КПРС і листопадового пленуму ЦК КП України та завдання обласної партійної організації» виступив перший секретар Кіровоградського обкому КП України М. М. Кобильчак.

В обговоренні доповіді виступили А. А. Давиденко — перший секретар Кременівського міського обкому КП України, Г. Л. Звєкова — голова виконкому Гайворонської районної Ради депутатів трудящих, В. Г. Кузнецов — перший секретар Знаменського міського обкому КП України, О. К. Устинчик — директор Кіровоградської сільськогосподарської дослідної станції, В. В. Гуля — перший секретар Маловисківського райкому КП України, Л. П. Шліфер — голова ордену Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, М. Г. Чередник — перший секретар Новоукраїнського райкому КП України, В. С. Ключ — начальник обласного управління сільського господарства, М. Г. Тарасенко — секретар партійної організації колгоспу «Дружба» Олександрівського району та інші.

В обговореному питанні пленум прийняв рішення.

У Центральному Комітеті КПРС і Раді Міністрів СРСР

Цими днями ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР розглянули питання про заходи по дальшому зміцненню радянської міліції. Інтереси комуністичного будівництва, говориться у прийнятій з цього питання постанові, вимагають дальшого підвищення уваги з боку партійних, радянських, громадських організацій і адміністративних органів до питань зміцнення громадського порядку.

У постанові передбачаються конкретні заходи, спрямовані на зміцнення кадрів міліції і розширення зв'язків міліції з народом, а також на

створення органам міліції належних умов для успішного виконання покладених на них відповідальних завдань.

Виходячи з того, що існуюча назва Міністерства охорони громадського порядку СРСР і його органів на місцях не відображає всіх функцій, які вони виконують у системі органів радянської держави, визнано за доцільне переіменувати Міністерство охорони громадського порядку СРСР у Міністерство внутрішніх справ СРСР.

Перед Міністерством внутрішніх

справ СРСР і його органами поставлено завдання дальшого удосконалення їх роботи на основі найсуворішого додержання соціалістичної законності.

ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР висловили впевненість у тому, що партійні, радянські, профспілкові і комсомольські організації, Міністерство внутрішніх справ СРСР і його місцеві органи на основі проведення в життя намічених заходів доб'ються значного зміцнення громадського порядку в нашій країні.

(ТАРС).

ПОДИВИТЬСЯ на цих дівчат. Вони не схожі зовні між собою. Але це не заважає назвати їх сестрами. Бо в них однакової доли, однакової шляхи, професії і погляди на життя.

А професія в них знаєте яка? Вони — трактористки. Набули її в Бобринецькому училищі механізації сільського господарства. Тепер працюють у різних колгоспах. Женя Линюк в Новоархангельському районі, Валя Карнаух і Оля Грицюк — в Знаменському.

Чому ці дівчата вирішили стати саме трактористками? Ось що сказала Валя Карнаух:

— Свого батька я знаю лише по фотографії. На мене завжди дивляться його проникливі очі. Мама розповідала, що він був трактористом. А коли почалась війна — кермо поміняв на гвинтівку. З нею він і загинув. Я вирішила продовжувати батькову хліборобську справу.

Женя та Оля професію тракториста просто люблять над усе. В ній є щось романтичне і лагідне. Саме так. Машина, як і лю-

...І ДІВОЧИЙ ТЕПЛИЙ ПОГЛЯД

дина, любить ласку. Тоді вона слухається тебе, підкоряється кожному рухові.

Дівчатам — є чим гордитися. Кожна з них — єдина з представниць жіночої статі в численних бригадах чоловіків-трактористів.

Звичайно, їм заздрять. Але заздрість ця доброзичлива. Бо ніхто ніколи не відмовить їм у допомозі, якщо потрібен досвід чи просто чоловіча сила.

Ці троє дівчат мають невеликий досвід роботи на тракторі, але вони твердо переконані, що це робота і цілком жіноча. Бо, як співається у пісні, «скрізь потрібні дбайливі руки і наш господарський жіночий теплий погляд».

С. ГОНЧАРЕНКО.

ДРУГ, ПОРАДНИК, ЧИТАЧ

ДО ДРУГОГО ЗЛЬОТУ РОБСІЛЬКОРІВ

Зустріч з листоношею — подія завжди хвилююча, бо кожен лист — це розмова з другом, в якій він щиро розповідає про себе, про свій колектив, радиться, висловлює сумніви, заперечує, не згоджується, обурюється тими чи іншими негативними вчинками, явищами, радіє успіху товаришів, друзів по роботі, навчанню.

Важко увягну роботу редакції без допомоги кореспондентського активу, без постійного двостороннього зв'язку між редакцією і виробничими колективами, учнівськими класами, студентськими аудиторіями, робітничою і сільською молоддю. Лист робітничора — це та ланка, яка зв'язує творчого працівника редакції з життям молодого степовика, хлібороба, металіста, студента, вченого, яка завжди тримає редакцію в курсі подій, підказує, спрямовує думки на тему, яка сьогодні найбільше хвилює молоде покоління.

Складаючи творчі плани, редакція завжди радиться з своїми друзями, робітничо-селянськими кореспондентами і більшість своїх сторінок відводить саме їм, своїм читачам, дописувачам, порадишникам.

Тисячі листів, що їх одержала редакція з початку року, говорять про те, що коло друзів обласної молодіжної газети щодня зростає. Пишуть нам ветерани громадянської та Великої Вітчизняної воєни, чий звитяги негаснучим полум'ям запалюють юні серця, чий життя — взірць для кожного юнака і дівчини. Пишуть ті, хто робить лише перші кроки в своєму житті, і ті, хто впевнено став на широкий шлях трудових звершень, чий мозолясті руки творять на нивах, фабриках, заводах чудеса праці.

Різноманітні за змістом, від найвішого листа п'ятикласника до наукового дослідження, — вони однаково хвилюють, бо за ними — люди, їх прагнення, думки, почуття.

Як немає людей, абсолютно схожих між собою зовнішньо, уподобаннями, новинками, так немає схожих листів. Учнів Маловисківської восьмилітньої школи № 2 Павла Шевченка, Миколу Малого, Миколу Берегового, Сергія Пролаєвича, наприклад, хвилюють питання вибору професії, дружби, виховання волі, а завідуючий відділом пропаганди і агі-

тації Долинського райкому партії І. Л. Євсєєв розпочав велику розмову про виховання таких хлопців і дівчат, в якій взяли участь десятки людей — вчителів, студентів, вчених і серед них — директор Павлівської середньої школи Онуфріївського району член-кореспондент Академії наук СРСР В. Сухомлинський, письменник О. Моторний та інші.

Імена М. Стояна, А. Кохана, М. Литвиненка, П. Дмитренка, А. Рябова, В. Степанова, В. Язловецького, Б. Чамлая, Р. Марченко, Б. Кизіля, Г. Позняка, І. Копійки, І. Бойка, А. Саржевського, Л. Поліщука і сотень інших робітничо-селянських кореспондентів вже добре відомі читачам «Молодого комунара».

Але останнім часом все частіше на сторінках молодіжної газети з'являються і виступи нових наших дописувачів, членів літературного гуртка «Юний кореспондент», створеного в Малій Вищі, інших літгуртків шкіл області та обласного центру, слухачів університету громадських професій при Кіровоградському педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна, Новомиргородського літб'єднання «Вісь», членів літературної студії «Сівач» при редакції газети «Молодий комунар» та інших.

Це — закономірно. Минуло майже два роки відтоді, як відновлено випуск обласної молодіжної газети. За цей час вона згуртувала кореспондентський актив, продовжує залучати до участі в роботі редакції все нових і нових любителів друкованого слова, юнаків і дівчат, яким не байдуже, як ідуть справи у селі, в місті, районі, в усій обласній комсомольській організації.

Важливу і почесну справу роблять на місцях наші друзі — робітничора. Коло їх діяльності — безмежне, око — гостре. Налагоджено роботу сільського клубу, обсаджено вербами ставок, перевиконано виробничий план, забували в цеху чи на фермі квіти, щось ноє з'явилося в роботі комсомольської організації — в усьому цьому — частка зусиль робітничо-селянського кореспондента, який вчасно помітить паростки нового, через газету підкаже товаришам, порадиш, покритикує.

Зв'язки редакції з кореспондентським активом міцніють. Стають традицією обласні зльоти кореспондентів газети, на яких редакційні працівники ближче знайомляться з дописувачами до газети, радяться з ними, взаємно діляться творчими планами.

Незабаром, 4-го грудня з усіх районів з'їдуться юнаки і дівчата на другий зліт робітничорів, присвячений виходу у світ тисячного номера обласної молодіжної газети. Свято редакції — це свято всіх товаришів, які брали і беруть участь в роботі газети.

До зустрічі, друзі!

В обколі ЛКСМУ

Обком комсомолу разом з обласним управлінням сільського господарства на виконання постанови ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР від 17 жовтня 1968 року «Про забезпечення сільського господарства механізаторськими кадрами» та надаючи виключно великого значення підготовці механізаторських кадрів з числа жіночої молоді, прийняв постанову про направлення дівчат на навчання в Бобринецьке училище механізації сільського господарства.

В зв'язку з цим райкоми, міські обкоми ЛКСМУ і виробничі управління сільського господарства повинні провести відповідну організаційну та роз'яснювальну роботу по відбору та направленню дівчат на навчання.

На фото (зліва направо) Євгенія ЛИНЮК, Валентина КАРНАУХ, та Ольга ГРИЦЮК.

Фото А. ДІБРОВОГО.

КОМСОМОЛ В ОБОРОННО-МАСОВІЙ РОБОТІ

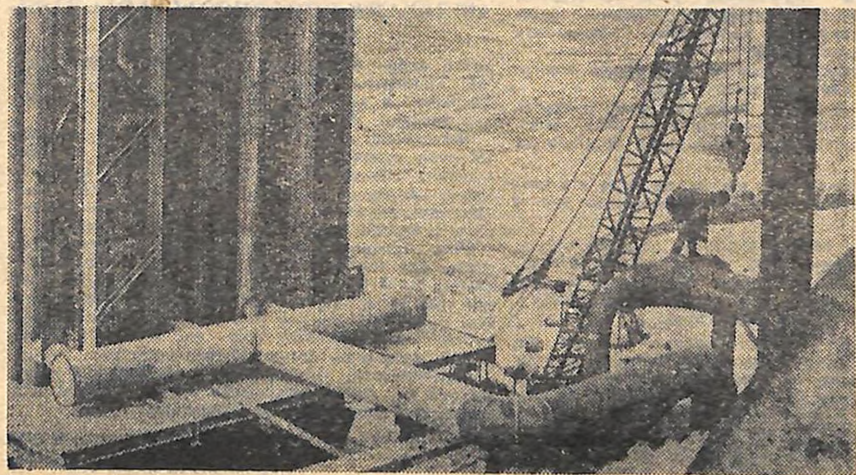
У ЦК комсомолу відбулася зустріч секретарів ЦК ВЛКСМ і керівних працівників добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту.

Голова ЦК ДТСААФ генерал армії А. Л. Гетьман розповів про військово-патріотичну роботу серед молоді, підготовку гідного поповнення для Радянської Армії та військово-морського флоту. Особливу увагу приділив він тому, як дтсаафські комітети і організації виконують постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР від 7 травня 1968 року «Про стан і заходи по поліпшенню роботи добровільного товариства сприяння армії, авіації і флоту».

Промовці відзначили зростання активності комсомольських організацій у роботі товариства. Йшлося про максимальне використання спортивних баз, будівництво нових споруд для оборонно-масової роботи, ширшу участь молоді в складанні норм комплексу «Готовий до захисту Батьківщини». Говорилось про необхідність підвищити роль комсомольського активу в політико-виховній роботі з юнаками, які навчаються в учбових організаціях ДТСААФ.

Перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тижельников підкреслив виняткову важливість дальшого зміцнення ділових зв'язків між комсомолом і оборонним товариством. Обмін думками, сказав він, допомагає ЦК ВЛКСМ і ЦК ДТСААФ виробити спільні заходи, спрямовані на виконання Постанови ЦК КПРС «Про 50-річчя ВЛКСМ і завдання комуністичного виховання молоді».

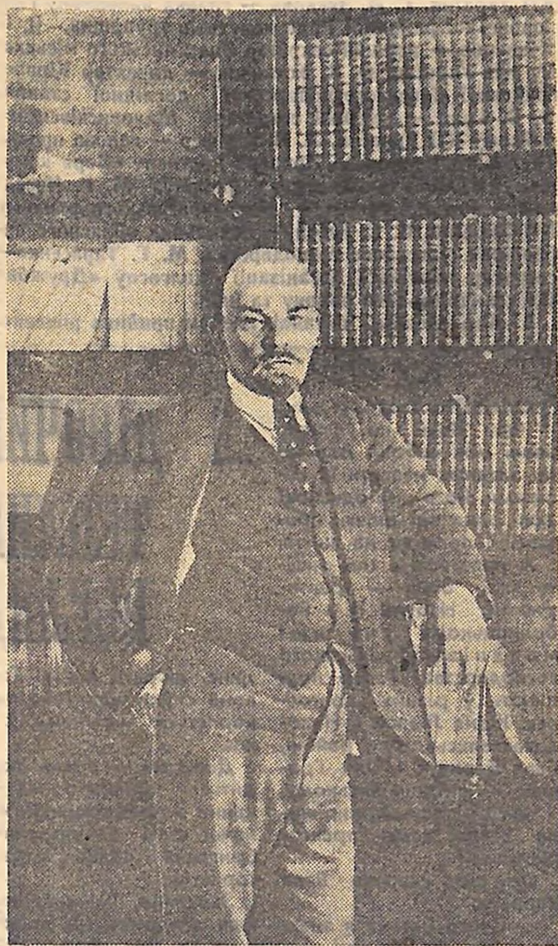
(Кор. ТАРС).

На Чукотці споруджено перший у Заполяр'ї рудник по добуванню ртуті. Його назвали «Пламенний». Серед сопок у зоні вічної мерзлоти піднявся виробничий корпус, одночасно закінчується будівництво адміністративно-побутового комбінату. Поряд розмістились електростанція і будинок хімічної лабораторії.

Новий промисловий об'єкт уже набирає темпи — в серпні минулого року були одержані перші кілограми ртуті, а в цьому році на початку жовтня металурги рапортували про дострокове виконання річного плану. На знімку: одна з ділянок металургійного цеху рудника «Пламенний».

Фото М. ГЕРМАШОВА. (АПН).

В. І. Ленін біля книжкової шафи свого робочого кабінету в Кремлі. Москва, жовтень 1918 рік.

Фото П. ОЦУПА.

ДОСВІД організації комуністичної дії широких мас молоді ми черпаємо, перш за все, в «управлінській лабораторії» Ілліча.

Читаючи теоретичні роботи В. І. Леніна, його листи, замітки, телеграми, тексти доповідей і промов, ми не раз нашоухуємося на думку, яку Ілліч формулює як принцип:

- Жити в ГУЩІ.
- Знати НАСТРІ.
- Знати ВСЕ.
- Розуміти маси.
- Уміти підійти...

Це — перший заповіт і для кожного комсомольського вожака, якого б масштабу організацію він не очолював. Прого здійснення його на практиці ніколи не відбувається автоматично.

Я знав одного секретаря райкому комсомолу. Він частенько відправлявся в рейд по організаціях, де залізною рукою наводив «дисципліну» з внесками, обліком, документацією. Це називалось у нього «набратися молодіжного духу». Насправді ж, незважаючи на пайкраці намагання, він вносив... дух казенний. Не підкріплював свої контакти з молоддю, а відштовхував її, тому що не намагався встановити «зворотний» зв'язок з нею, як кажуть соціологи.

Ні, не такий, звичайно, «зв'язок» мав на увазі Ілліч. Вся його діяльність підтверджує — не такий. Він умів завжди говорити якраз те, що може бути і повинно бути зрозумілим для мас. Він знав, про що думає, що почуває і пітерський формувальник, і волзький вантажник, і московська прибиральниця. І дивувалися приїжджі іноземці, коли Ілліч просив пробачення за затримку: «Це тамбовський селянин... Мені так цікаво було дізнатися про його думку, що я зовсім забув про час...»

У цій здібності Ілліча найуважливіше вислухати будь-яку людину, допомогти їй висловитись до кінця не окрема другорядна риса великого керівника, а така «деталь», без якої Ленін вже не Ленін. Такої уваги до думки кожної людини вимагав він від кожного керівника.

Будь-який висунутий ним принцип

управління був обов'язковим перш за все для нього самого. Цей принцип випробовувався, шліфувався насамперед в його особистій практиці державного керівника.

— Перевіряти людей і перевіряти фактичне виконання справи — в цьому, ще раз в цьому, тільки в цьому тепер полягає основний зміст всієї роботи, всієї політики, — наполягав Ілліч.

За його вказівкою складаються карточки для перевірки виконання рішень Раднаркому. Він особисто стежить за їх акуратним заповненням. Стежить навіть під час хвороби: знаходячись у Горках, вимагає від своїх секретарів повідомляти його два

«була надана можливість критику». Цей приклад він наслідував перш за все сам. Іде на фабрику, на завод, в наукову установу, на комсомольський з'їзд (за п'ять «московських» літ, з 1918 по 1923 рік, Ілліч 250 разів виступав публічно). Намагався викликати жваву участь у розмові тих, хто слухав його, спираючись на активність аудиторії.

Нам потрібно ще вчитись і вчитись такому вмінню. Справді, кому з нас не доводилося бути на комсомольських зборах, де все заздальгидь «заплановано» і розписано, де обговорюється насущне для всіх питання, і все одно при повній пасивності біль-

„УПРАВЛІНСЬКА ЛАБОРАТОРІЯ“ ІЛЛІЧА

рази на місяць, як йдуть справи організації акуратної перевірки виконання.

Тож виникло у цей ленінський дослід. Адже ми в буднях нашого комсомольського життя приймаємо багато потрібних і ділових рішень. А ось виконання рішень не завжди перевіряємо. Очевидно, якщо вже рішення прийнято, то потрібно чітко знати: хто відповідає за його виконання? І тоді ті, хто повинен виконувати, знають, що їх перевірять, з них запитають. Не за звіт, за роботу. І тоді, можливо, ставлення до рішень буде більш критичним і тверезим, в основі якого серйозна оцінка того, яке зобов'язання можна виконати в запропонований строк, а котре з них — лише утопія, маніловщина. А то нам інколи здається, що добре рішення саме втілюється у корисну справу, треба тільки його прийняти.

Неспроста Ленін вказував, що найкращий і головний метод боротьби з показухою — організація перевірки «з низів» і «нізмачи». Потрібно регулярно, настоює Ілліч, влаштовувати «ділові звіти всіх відповідальних... осіб перед масами», щоб їм, масам,

шості учасників. Ні, тут лише однією «скромністю» не обійдешся. Ленін прямо ставить питання:

—...Потрібно вміння БОРОТИСЬ, а не ховатись за скромність.

Не про скромність, як рису характеру, йде мова, звичайно, а про обивательську «скромність», як життєву позицію. Уже кому-кому, а Іллічу така людська і партійна якість, як скромність, була притаманна у великій мірі.

Закликаючи боротись, Ленін мав на увазі насамперед боротьбу з бюрократизмом, чинишею. Скільки сил віддав він цій боротьбі. А на активність пролетаріату, на його класові почуття, волю, здатну розірвати бюрократичний круг, вождь революції опирався перш за все.

Говорячи сьогодні про класове виховання молоді, ми передусім маємо на увазі виховання громадянства. Виховання у кожної молодої людини класового почуття в тому смислі, як розумів це почуття Ленін. Це, в кінцевому рахунку, виховання вірності комуністичним ідеалам і вміння повсякчас втілювати ці ідеали в життя. І. КЛЯМКІН.

Звіти й вибори в комсомолі

Зеленої вулиці, комітет!

- РАПОРТУЄ БРИГАДИР ДМИТРО ПОЛІЄНКО.
- НАГОРОДИ МІНІСТЕРСТВА.
- ПРО ЩО ПРОМОВЧАВ СЕКРЕТАР.

— Наша тепловозна колона іде делегатом гарячий привіт і рапортує: в ювілейному комсомольському році проведено 315 великовагових поїздів, перевезено понад пів мільярда 70 тисяч тонн народногосподарських вантажів, закомплексовано 63 тони дизельного палива. — так розпочав свій виступ на звітно-виборній комсомольській конференції Помічанського залізничного вузла бригадир комсомольсько-молодіжної імені 50-річчя ВЛКСМ тепловозної колони локомотивного депо Дмитро Полієнко.

У звітній доповіді секретаря комітету комсомолу Анатолія Гуртового, у виступах делегатів багато говорилось про добрі справи молодих залізничників. Чималу частку внесли комсомольці й молодь локомотивного депо в трудові здобутки колективу, який у третьому кварталі став переможцем соціалістичного змагання і нагороджений перехідним Червоним прапором міністерства шляхів сполучення. Комітет комсомолу звітував про свою роботу за рік. Відраді-

но, що організація вузла працювала плідно. Але разом з тим в її роботі були й недоліки, про які мало говорили і секретар, і виступаючі. Вони не дали принципової оцінки і не розкрили причин, які призвели до того, що в комсомольських організаціях дистанцій шляху і зв'язку збори проводилися від випадку до випадку. Саме тут не було організовано ділового змагання на честь ювілею. Мабуть, в цьому винуватий і комітет, який мало надавав уваги навчання комсомольського активу, а для «спрожектористів» не провів жодного семінару. Тож і не дивно, що «КП» обмежувався поверховими реїдами, які не приносили майже ніякої користі.

На конференції обрано новий склад комітету. З чого він почне свою роботу? Значайно, він визначить головні завдання по підготовці до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. А також комітетчики, врахувавши критичні зауваження, заслуговані на конференції, мають накреслити шляхи, як працювати краще.

Б. ЯСНОВСЬКИЙ.

ПЛЕНУМ ПЕТРІВСЬКОГО РАЙКОМУ ЛКСМУ

Відбувся пленум Петрівського РК ЛКСМУ, який обговорив завдання комсомольської організації району по підготовці до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна.

Пленум розглянув також організаційні питання. В зв'язку з переходом на партійну роботу, пленум увільнив від обов'язків першого секретаря і виїв із складу бюро РК ЛКСМУ В. Смаглока.

Першим секретарем Петрівського райкому комсомолу обрано М. Коржа.

ТАК УЖЕ повелось. Лік часу в школі ведеться від початку календарного року. А навчальний рік — рік не календарний. В ньому не дванадцять місяців, а дев'ять. Тож і виходить, що тридцять четвертий Кіровоградській середній школі (якщо врахувати, що вона заснована в 1903 році) цього-на-сього — чотири роки.

Це багато чи мало? Так, і ні. За чотири роки можна зробити чимало. Особливо, коли маєш якийсь досвід, традиції.

Будувалась вона, як і всі, на пустирі. А базу дали четверта, п'ята, двадцять п'ять та тридцять перша школи. Звісно, сюди прийшли не кращі класи. І треба було згуртувати їх в єдиний колектив.

Той день увійшов в історію школи, і його пам'ятають всі. Це було 22 квітня 1964 року. На урочистих зборах, присвячених пам'яті В. І. Леніна, секретар комітету комсомолу школи зачитав звернення парткому і вчителів до всіх комсомольців та учнів. Слова «Ми звертаємося до вас стати на бойову вахту боротьби за присвоєння нашій школі імені Володимира Ілліча Леніна і добитися цього почесного звання до 95-річчя з дня його народження» — прозвучали з особливою силою і були зустрінуті схвальними оплесками.

В ЛАСНЕ, з цього все й почалося. Тут же було складено план роботи школярів на рік. У нього входило дванадцять пунктів. Це і створення успішності, і відкриття Ленінського залу-музею, і розповсюдження літератури, прийом у комсомол... Девізом були взяті слова: «Хай Ленін не в бронзі, не в мармурі — в серці кожним живе і вярнить справу».

На комітет комсомолу лягло ще одне завдання, яке хоч не було занесене в план, але вимагало щоденної турботи. Це питання дисципліни. А з нею було якраз не все гаразд. Траплялися крадіжки, бійки. В зв'язку з цим створили «Суд комсомольської честі». В ньому були прокурор, адвокат, суддя, засідателі, і найбільшова сила — колектив.

За всю коротку історію існування школи судів комсомольської честі було всього чотири. За останні два роки не відбулось жодного.

У подоланні ж неуспішності нічого оригінального не пропонувалось. Застосовувались відомі методи: за відстаючими закріплювались сильніші учні, а потім звітували на комітеті комсомолу.

У тридцять четвертий школі дивним було б, якби комсомолець не встигав або не мав якогось доручення.

З АРАЗ, коли ця школа стала переможцем республіканського огляду під девізом «Шляхами комсомольської слави», мимоволі задумався: як вдалось за такий короткий час згуртувати школярів, організувати їх на добрі діла? Чи не тому, що підколектив не цурався комітету комсомолу, а разом з комсомольцями радився, думав, підказував.

З цього приводу не можна не згадати завуча школи Валерія Петровича Корнійця, вчителів Григорія Семеновича Рожинського, Якова Григоровича Берманда та інших.

Це вони були ініціаторами і організаторами клубу старшокласників «Еврика». Любителі фізики, хімії, літератури, математики «вирішують проблеми» у цьому клубі.

Коліс у розмові з однією досвідченою піонервожаткою мені довелося почути таке: — Школярі дуже не люблять одноманітності, шаблону. Їм потрібно кожний день щось нове, цікаве, несподіване. Тоді тільки вони беруться за справу охоче.

Тепер я переконана, що це не було відкриттям, бо в тридцять четвертій школі саме так і роблять.

Ось хоч би згадати художню самодіяльність. Тут немає зведеного хору чи солістів. Є військовий ансамбль пісні і танцю. Військовий він називається тому, що в його складі лише юнаки. Для дівчат же — вокальні групи.

Ідея створення ансамблю виникла раптово. На уроці фізкультури вчитель Іван Миколайович Білокозов відточував із хлопцями маршування. На цю картину ненароком задивився Микола Григорович Хлебников — п'ятий співак.

ПЕРША ВІХА ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТОЇ

У ПЕРЕМОЖЦЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОГО ОГЛЯДУ «ШЛЯХАМИ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ СЛАВИ»

Рович почав розучувати із хлопцями пісні. Перша концертна програма мала назву «Василь Тюркія». З нею вони не раз виступали на міських вечорах, на оглядах.

Військовий ансамбль тепер переріс у великий співочий колектив. У нього в свої пісні — «Гімн школі», «Пісня юних дзержинців». На щоденному міському конкурсі комсомольської пісні тридцять четверта школа зайняла перше місце і одне з перших місць на конкурсі пісні і строю.

Якщо говорити про першість, то тридцять четверта йде першою серед шкіл області й по військово-патріотичному вихованню, з багатьох видів спорту. А про досягнення юних умільців знають навіть за межами республіки. Бо їхня машина «екзаменатор» експонується на Всесоюзній виставці досягнень народного господарства.

Виявляється, чотири роки не так уже й мало. За цей час можна завоювати не лише славу, а й стати прикладом для наслідування.

Г. ПРОКОПЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

Георгій ШЕРБИНА

ОЛЬМА

Старий коваль приказував «оль-ма!» і гакнув по кувальду очманіло...

А ми ж то знали, що то наше все — Худоба й хліб, бо вирощені нами...

І може, буде справжнім подарунком, Коли в цю ніч її приворожу...

ВЕСЕЛКА «СІВАЧА»

УКРАЇНСЬКОЮ, РОСІЙСЬКОЮ КАЗАХСЬКОЮ

мовами лунали вірші на черговому занятті молодіжної літературної студії «Сівач».

На Всесоюзній художній виставці «50 років ВЛКСМ» у Москві. Відвідувачі біля картини Ю. І. Піменова «Дайош важку індустрію».

Фото Ф. ВОЛКОВА.

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в №№ 123, 121-125, 127, 133, 136-142).

— Ти лікар? — прихильно подивився німець на нього. Куроп'ятника наливав всім, гостинно припрошуючи до сидіння.

Хлопець не знав, скільки пройшло часу, коли в стіну справа настійливо постукали.

Павлуку! — закричав Валентин, припадаючи лицем до отвору. Руки їх зустрілися.

Вже третю добу в'язнів мучила нестерпна спрага, і перше, що вони попросили, — була вода.

22. ДОПИТ

Увечері в коридорі спалахнуло світло. Барчевського й Мурзїна вивели з камер.

— Ну, що ти тепер скажеш? — спитав Шнайдер, відкинувшись на спинку стільця.

І ДІВЕРТО КАЗУЧИ, ця чотвірка багато хто заздрив. Заздрили тому, що жили вони весело, без суму.

Одного разу Вадим сказав Генці: — Знаєш, шкідливо... Бачиш, тут готува споруда.

Коли вернулись з лісу, відвідали кафе «Юність», послухали музику, потанцювали.

В ідилі РЕДАКЦІЇ. Дехто, можливо, дивуватиметься: багата тема.

МЕЛЕЕКРАН. ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД НІДІЛЛЯ, 1 грудня.

НА СУД ЧИТЛЧА Любилає одна четвірка...

та, і додала: — Ех, Нітко! Все-таки, мабуть, Надїйка має рацію.

Одного разу, коли було закрита сезону на танцювальному майданчику в міському парку.

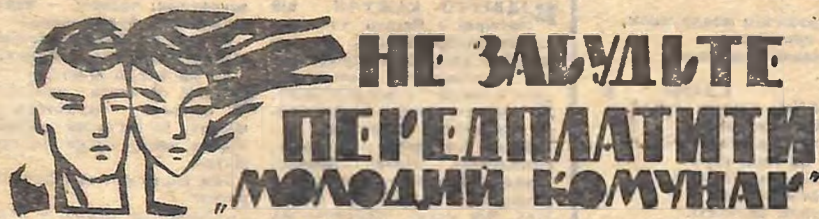
М. ЛИТВІНЕНКО, студент ІІІ курсу Кіровоградського педінституту.

В той час, як Іван у Помічній думав над тим, як виручити Павла й Валентина, не менш важке завдання вирішував у Смілій Василь.

21. У КАТІВНІ

Валентин виглянув уперед руки і пішов вздовж стіни. Зовнішня стіна була викладена з гранітних брил.

(Далі буде).

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ „МОЛОДИЙ КОМУНАР“

ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА ОБЛАСНІ ГАЗЕТИ „МОЛОДИЙ КОМУНАР“ ТА „КІРОВОГРАДСЬКА ПРАВДА“.

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ НА „МОЛОДИЙ КОМУНАР“ НА 25 ЛИСТОПАДА

Table with columns: Райони, міста; Передплачено всього; На 100 комсомольців; Районні дані; Новомірогородський; Новоархангельський; Петрівський; Добровеличківський; Малинський; Вільшанський; Долінський; Олександрівський; Голлапівський; Знаменський; Кіровоградський; Ульяновський; Кіровоград; Гайворонський; Олександрія; Кременівський.

ЧЕКАЙ, ПЕТРЕ!

Майже тиждень була відлига. Петро вже жалкував, що раніше не спромігся піти на ковзанку. А тепер кінець зими. Та й ці останні лютовні дні засмучують спортсменів. І ось ненароком вихідний звеселив їх — вночі землю знову скував мороз. Петро відмовився од всіх пропозицій товаришів йти на прогулянку за місто. Він спішить на стадіон.

І все ж не треба падати у відчай. Поруч база спартаківців. Цілоденно тут в дерев'яному будинку чергує інструктор Василь Шовковенко. Він уже тепер може показати будь-якому зацікавленому своєю майбутньою долею спортсменові 390 пар лиж. Щоправда, частина їх ще лагодиться.

Якщо хто вирішить користуватися тутешніми послугами, то обов'язково хай купить собі спеціальні черевки — їх на базі спартаківців нема. І ще одне попередження: лаштувати лижі до мандрівки доведеться надворі. Бо невелика кімната, призначена для цього, зовсім занехаяна: стіни позуплені, підлога побита, заслана сміттям, плита не полагоджена. Про те, що тут можна переодягтися, випити гарячого чаю, й мови не може бути.

Ну а ковзани? Тут їх не було й не буде. Бо й ковзани, як і товариші з «Буревісника», спартаківці не збираються, як прийде пора, лагодити. Замерзне річка — ото й ковзанка.

Неподалік — будинок спортивного клубу «Зірка». Будинку привабило та споруда. Цього красеня приготували для футболістів. А взимку тут збираються лижники. Для них сюди привезли 60 пар лиж (гільзови не без черевиків). Але ними можуть користуватися лише робітники «Червоної зірки». Та й для цих хлопців та дівчат такого добра не вистачає. Торік червонозорівці годинами чекали в черзі. Коли група молоді одного цеху візьме лижі, то вже інші нарікають на себе, що прибули до Інгулу пізніше своїх товаришів. Було так, що десяти любителів лижних прогулянок повертались до міста, не спробувавши насолоди мандрівки. От і нині, мабуть, буде те саме. Бо бажаних відпочити в засніженому гаю збільшились, а лиж не прибавилось.

Кому не пощастить, рушить до давніх знайомих — на стадіон «Зірку». Тут вже все готове для обладнання ковзанки: розчищений майданчик, є інвентар для догляду за льодом. Вдарить мороз — і можна пускати воду.

Буде де й роздягтися — приготували працівники стадіону теплі й просторі кімнати. От тільки ковзани... Іх, як і торік, лише 70 пар. Тож, як і торік, доведеться прокидатися вдосвіта, коли схочеш своєчасно зайняти чергу.

У місті є пункти видачі спортивного інвентаря на прокат. Ми вирішили прийти туди раніше любителів зимових видів спорту. Лише тоді збагнули, чому про багатство прокатних пунктів директор заводу «Ремобуттехніка» т. Хейсон змовчує.

В пункті, що на вулиці Театральній, ми побачили тільки декілька пар лиж. На Чернушківській — 17 пар ковзанів та 15 пар лиж. Правда, в найбільшому прокатному, що по вулиці Гагаріна, у складовій зберігається знаряддя для 60 лижників. Але й тут відсутні черевки...

Найбільшу послугу, мабуть, зробить магазин «Туріст». Директор Д. Гомеюк та товарознавець М. Чуйко вже постаралися нині: привезли для спортсменів костюми, різноманітні лижі, і ковзани до черевиків прикріпили в міських майстернях. Більше двох тисяч кіровоградців скористалися любов'язністю працівників «Туріста». На жаль, тільки керівники спортивних товариств минулої цієї магазину, який подбав про тих, хто любить зимові види спорту... Дехто із спортивних діячів, звісно, просить зимоньку не спішити в наші краї. Проте нам пообіцяли:

— Все буде добре. Ми постаремось розбагатіти, порадувати фізкультурників.

Це з уст авангардівців, спартаківців, представників ДСТ «Буревісник», «Динамо».

Люди солідні обіцяли Поверимо їм.

В. ГАЛЕНКО — старший інструктор обласної ради спортивних товариств, О. КАСЯНЕНКО, завідувач відділом спорту та оборонно-масової роботи обкому ЛКСМУ, М. ШЕВЧУК, лектор «Молодого комунара».

У ЗООПАРКУ жило собі Слонятко. Воно мало великі товсті ніжки і маленький хвостик. Про хобот я вже не кажу; він був смішний. Коли діти частували Слонятко цукерками, воно обережно брало хоботом ласощі і весело викинувало ним у повітрі лумедні кола.

Здавалось, ніби Слонятко розмовляє з дітьми рідною мовою. І лише саме Слонятко знало, що це не мова, а радість. І не проста адіяка радість, бо саме тієї миті починалась музика...

Поблизу зоопарку було балетне училище, де діти вчилися танцювати. І Слонятко теж дуже любило танцювати. Але воно було скромне й соромливе. І дозволяло собі лише вимахувати хоботом та хвостиком у такт музиці.

А очі Слоняткові дивилися за сусіднім огорожу. Там жила Страусиха із своїми Страусенятами. Вона була найкраща в зоопарку балерина. Її стрункі легкі ноги ніби самі літали в повітрі, а такої спіднички для танків — пачки, мабуть, не мала жодна балерина. А дже пачка та була і справжнього страусячого пір'я.

Коли в балетному училищі починалися уроки і звідти лунала музика, Страусиха теж навчала своїх Страусенят. — Ви прекрасні танцюристи, мої милі Страусенята! — пишалася мати Страусиха. — Прудкіше піднімайте ніжки! Вище!

Ой, як заздрило Слонятко! Йому вже й цукерок не хотілося. Аби теж навчитися так красиво змахувати ніжками, легко присідати й крутитися навколо себе.

І вночі, щоб ніхто не бачив, Слонятко стало тренуватися. Але не всім це подобалося. — І чого ти гуляєш своїми товстими ногами? — сердилася мавпа Горіла. — Сон мені такий цікавий про африканські джунглі переліто. Танцюеш, як Слоні!

І Слонятко, тяжко зітхаючи, припинило свої нічні справи. Але одного дня, коли з балетного училища, як завжди, долинула музика, воно наважилося і попрохало найкращу в зоопарку балерину: — Шановна Страусихо, навчіть і мене танцювати!

Страусиха присіпливо оглянула пухленького Слонятка і сказала: — Станьте, будь ласка, на одну ногу, а другу зігніть у коліні.

— А третю ніжку? Що мені робити з третьою ніжкою? — занепокоєно спитало Слонятко. — З якою третьою? — здивувалась Страусиха. — Ось із цією! — Слонятко підняло третю ніжку. — А дже у мене є ще одна ніжка! — баязко зауважило воно.

— Ах, — розсердилася Страусиха. — Причому тут чотири ноги? Ви танцюєте, як Слоні, а не як Страусенятко!

Слонятко дуже-дуже посмутило і ледве не заплакало. Але жоден Слоні ще ніколи не відступав від своєї мети. І наше Слонятко теж було, хоч і мале, однак уперте. Воно підкрідило, як саме сторож зачинив його велику клітку...

І якось на світанку відкинуло хоботом клямку і тихенько вийшло з клітки. Шомтні озирнувшись, щоб часом хтось не помітив його, Слонятко подалося туди, звідки завжди лунала музика. Там стояв будинок із широкими скляними вікнами. «Яка гарна велика клітка, — подумало Слонятко. — Може, й мене туди пустять?»

Слонятко поторсало хоботом ручку на дверях. Не відчиняються. «Мабуть, ще рано, — зауважило саме собі Слонятко, — піду у скверик, почекаю...»

Слонятко віднашло в тілому куточку лавочку і сів туди доти, доки не почуло музику. Тоді неспішно, — так здавалось Слоняткові, — воно пішло до училища. Насправді Слонятко майже бігло! Чи, може, якась чарівна сила сама несла його? Серце в нього калатало. От і училище... Розчинені нашітж двері. Але що це? Слонятко не змогло прогнунти у двері навіть голову! Тоді воно спробувало повернутися — однак пройшов лише куценький хвостик.

Яка невдача! Що ж робити тепер? Слонятко зазирнуло крізь розчинене вікно у кімнату. Там під музику дівчатка робили балетні вправи. Кожна трималась однією рукою за довгу жердину вздовж стіни і то присідала, то піднімала стрункі ніжки.

Слонятко й собі стало присідати, і по черзі піднімати ніжки. Йому навіть краще було на вулиці — просторо, свіже повітря, і така гарна музика лунала з вікна!

Тому Слонятко не втерпіло і навіть крутнулося навколо себе. Музика раптом замовкла. Урок скінчився. Слонятко глянуло навкруги. Чи бачив хтось, як гарно, так само, як дівчатка, воно танцювало?

І справді, поблизу стояли хлоп'ята з поргфеліками і реготали: — Яке дивне Слонятко! — Як смішно воно танцює!

Слонятко дуже засмутилось. Прикро вражене, пошенталася воно у зоопарк до своєї клітки. І вночі, коли всі звірі і птахи поснули, воно заплакало.

— Яке нещасне я Слонятко, — бідкалось. — Чому ніхто не похвалив мої тачки? Хіба вони такі погані? І воно тяжко зітхало й витирало хоботом сльозинки до самого ранку.

А працю до його клітки завітав Директор зоопарку. Він був не сам — з ним прийшов сивий невеликий чоловік із солом'яною брилі і вишиванці. — Нарешті, — вигукнув він весело, — нарешті я знайшов тебе, Слонику! Але Директор зоопарку став палко заперечувати: — Ні, товаришу Дресирувальнику, ви помиляєтесь. Наше Слонятко нікуди не виходило з клітки. До того ж Слоні це вам не цуцки. Вони по місту самі не гуляють. І тим більше — не танцюють... Сивий чоловік у солом'яному брилі зітхнув: — Ой, як жалкую я, що тролейбус так швидко їхав. Бо помітив я те дивне Слонятко лише в останню мить. Дуже, дуже печально, якщо це не те Слонятко, що так весело танцювало!

«Я те, я саме те Слонятко!» — засурмило то-ленько Слонятко із своєї клітки. «Ох, як погано, що я не вмію говорити людською мовою. Але все одно я раде, дуже раде, бо, виходить, на мене вчора звернув увагу цей чоловік на ім'я Товариш Дресирувальник!»

І Слонятко, радіючи, стало витанцювати й махати хвостиком, наче пропелером. — Еге, це ж воно і є! — зрадів чоловік у брилі. — Це саме те Слонятко, що любить танцювати!

— В такому разі, товаришу Дресирувальнику, я не стану вас відмовляти. Беріть його! — Директор зоопарку відчинив клітку. — Ось вам веречка!

І Слонятко полишило свою клітку. Вони йшли містим — попереду Дресирувальник, а за ним на веречці Слонятко. Шурхотали, сигналізували машини, здригвані шофери висовувалися з вікон своїх авто, а Дресирувальник вів посеред вулиці Слонятко. І всі давали йому дорогу — навіть тролейбуси, що були високі й товсті, наче дорослі Слоні.

— Отут ти будеш жити і вчитися танцювати, — сказав нарешті Дресирувальник і показав рукою прямо перед собою. Слонятко глянуло на будинок. Це був величезний будинок — круглий, навіть даху не видно.

— Прощу! — Дресирувальник розчинив високі двері. Слонятко вільно пройшло у приміщення. Там теж були клітки. В них, як у зоопарку, сиділи гривасті леви, смугасті тигри, бурі ведмеді. Вони з цікавістю дивилися на Слонятка і доброзичливо вуркотали, вітаючись із ним.

Слонятко теж приїдалося, змахнувши перед новими сусідами хоботом. Дресирувальник підвів його до найбільшої клітки. — Тут ти житимеш. А зараз я тобі покажу арену. За хвилину Слонятко було на круглій площадці, всипаній піском, як африканська пустеля. Площадку огорожувала низенька стінка, а за нею на всі боки аж до самісної стелі піднімалися крисла.

— Зараз ми почнемо урок! — сказав Дресирувальник. Так наше Слонятко стало жити і вчитися у цирку. Ой, йому неслуго було, хоч воно й дуже любило танцювати. Дресирувальник одного разу навіть розсердився на нього. Це було тоді, коли Слонятко навчилася ставати на дві передні ноги і задніми бовгати високо у повітрі. Слоняткові здалося на радіошах, що воно може й на голову стати. І, справді, зробило так! Але тієї ж миті з таким гуком беркицьнулося на спину, що музиканти припинили грати і здивовано зиркнули вниз: хто це там приніс такий гучний барабан? Ой, як боляче і соромно було Слоняткові, воно навіть з очі Дресирувальнику дивитися не могло.

— Хіба ти бачило, щоб хтось танцюючи став на голову? — вигорював йому Дресирувальник. — Це дуже негарно! Я тебе вчу на танцюриста, а не на акробата. Будь уважлише! А дже скоро в нас прем'єра.

Такого слова Слонятко ще не чуло. І після занять спитало у Смугастого Тигра, що воно означає. — О, прем'єра, це дуже, дуже відповідально! — блимнув Смугастий Тигр жовтими очима. — Це твій найперший виступ. І від нього багато залежить. Лише коли ти сподобаєшся глядачам, уважай себе справжнім танцюристом...

І от настав день Прем'єри. Слонятко зазирнуло крізь дріночку у завісі в залу. Вона була повнісінька. Від самого низу до стелі сиділи хлопчики, дівчатка, їхні мамі з татами, бабуся й дідуся.

На арену вийшов високий красивий чоловік у чорному костюмі і гучно оголосив: — Незвичайний номер. Слонятко-танцюрист! З-за завіси Слонятко вискочило на арену. Світло від прожекторів вдарило йому в очі. Всюди були люди. Гриміла, гриміла музика! І Слонятко розгубилось... Музика грала, а воно на виду у всіх глядачів не танцювало, а стояло!

І тут почувся знайомий впевнений голос: — Слонятко, все буде гаразд! Це говорила стурбований Дресирувальник. Він стояв збоку біля низької огорожі.

— Слонятко, не хвилюйся. Лізу передню ніжку вперед, правую задньою притуплю! Дресирувальник дав знак музикантам, щоб вони уважно слідували за незвичайним танцюристом.

Слонятко встало лізу передню ніжку, задньою правую швидко притупило і... знов глянуло у зал... Зовсім не страшно! Всі низькогубі усміхались. Великий оркестр, а не піаніно, як в балетному училищі, грає лише для нього.

І тоді Слонятко стало вибивати четітку. Слонятку чотири ніжками, а потім стало на дві задні ніжки — і лише ними швидко вибивало, а передніми пелесало, наче в долоні. А далі як вдарило нааприсядки!

Всі, хто був у залі, аплодували Слоняткові. Коли Слонятко скінчило танцювати і розкланувалось, воно помітило в залі хлопчиків, що колись сміялися з його танків біля балетного училища, і дівчаток з того самого училища. Вони найзавзятіше аплодували Слоняткові і вигукували: — Браво! Наше Слонятко танцює, як артист балету! Браво!

А Слонятко розклапувалося і думало: — Ой, невже це насправді так? А цікаво, що б сказала про мій виступ найкраща балерина — шановна Страусиха?

Ю. ЯРМИШ.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Зам. № 5697. Тираж 40 500.

4 грудня кращі велосипедисти області візьмуть участь в республіканському вело-кросі. А перед ним вони мірялися силами в Кіровограді. На найвищу сходинку переможця обласного велокросу в командному заліку стали спортсмени обласної ради ДСТ «Спартак». На знімку учасники змагань перед стартом. Фото М. ЧЕРКАЄВА.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ г. Кіровоград.

Ю. ЯРМИШ. Редактор В. ПОГРІБНИЙ.